

Op woensdag 9 september 1992
werd in Gods liefde opgenomen te Etterbeek (Brussel)
onze medebroeder

Antoon VISSER

salesiaan van Don Bosco

Antoon VISSER

- Geboren te Utrecht op 1 april 1915
- Trad in het noviciaat te Groot-Bijgaarden in 1934
Eerste professie op 3.9.35
Eeuwige professie op 28.6.41
Priester gewijd te Oud-Heverlee op 30.1.44
- 1935-36 Filosofie Farnières
- 1936-38 Kand. klass. fil. KU Leuven
- 1938-40 Stage te Hechtel
- 1940-44 Theologie te Oud-Heverlee
- 1944-46 Leraar te Oud-Heverlee
- 1946-49 Sint-Denijs-Westrem
- 1949-57 Kortrijk
- 1957-58 Rome - Gids catacomben
- 1958-65 Hechtel
- 1965-72 Groot-Bijgaarden (parochie)
- 1972-76 Sint-Denijs-Westrem (parochie Hansbeke)
- 1976-82 Breedhout (pastoor)
- 1982-86 Aalmoezenier Heikruis
- 1987-92 Hoboken
- Overleden te Etterbeek (Brussel) op woensdag 9 september 1992

Homilie bij de uitvaart te Hoboken op 15.9.1992

Geachte Familie, dierbare medebroeders en vrienden van Mijnheer Visser, Er zijn zo van die momenten dat je als mens sterker en directer geconfronteerd wordt met de broosheid van het leven, en dat het leven zelf je dwingt stil te staan bij het essentiële. Momenten die je doen vragen en zeggen: Maar waar gaat het nu eigenlijk om?

Voor mij was er zo'n moment bij het plots heengaan van onze goede medebroeder. We wisten wel dat zijn gezondheid niet meer zo sterk was; maar niets liet vermoeden dat het zo onmiddellijk zou zijn. Elke dag immers mochten we nog genieten van zijn heldere geest, zijn pientere en gemoedelijke omgang.

En spontaan luister ik dan heel aandachtig naar de gedachte op het einde van de eerste lezing: "Wij danken God, die ons het leven geeft dat eeuwig blijft". Maar onmiddellijk voegen wij er met Paulus aan toe: "Wat ik u meedeel, is niet zo direct duidelijk. Wij zullen niet sterven, maar we worden van gedaante veranderd. Want zodra God het teken geeft, zullen de doden verrijzen, onsterfelijk".

Eeuwig leven, dierbaren, is het verlangen dat in elk mensenhart door God werd neergelegd. Het gaf ook diepe zin aan de roeping van onze medebroeder Antoon Visser. Met respect en eerbied wil ik een stukje lezen uit zijn aanvraag tot het noviciaat op 31 mei 1934: "De heiligmaking van mijn ziel en een vurig verlangen om al het mijne te geven voor de onsterfelijke ziel van de anderen, zijn de redenen waarom ik wens deel uit te maken van de Zonen van Don Bosco".

Eeuwig leven, verrijzen, het is inderdaad niet zo duidelijk.

En toch is de belofte van de Heer Jezus zelf ons voldoende.

Een belofte die steunt op het concrete leven van Jezus zelf en daardoor zekerheid geeft. Telkens opnieuw wijst Hij ons de weg, en roept Hij ons op om concrete mensen tot nieuw leven te brengen; mensen die verstoten waren, die aan de rand zaten, die niet meer meetelden. Daardoor maakte Hij duidelijk dat het leven zelf veel meer waard dan wij kunnen dromen, veel meer waard is dan de som van onze diploma's, van onze prestaties, van onze realisaties en vriendschappen.

Niet dat dit allemaal geen waarde zou hebben. Maar het ging er bij Jezus om aan de mens duidelijk te maken waarin zijn grootste waardigheid bestond, nl. kind van God te zijn, en dat daarin elke mens zijn uiteindelijke bestemming vindt; dat het leven pas tot voltooiing komt en opnieuw een aanvang neemt, wanneer hij bij God zal vertoeven.

“Ik ga heen om u een plaats te bereiden, zegt Jezus in het evangelie. En de weg daarheen, zegt Hij tot Thomas, dat ben ik. Ik ben de Waarheid en het Leven”.

Begrijpen we deze woorden wel goed? Ik spreek deze woorden uit, omdat zij ten volle het leven en het geloof van mijnheer Visser tekenen. En wellicht houdt dit de grootste boodschap in die hij ons wil nalaten.

Zijn leven is een permanent zoeken geweest, zowat als een pelgrim, om die goede boodschap aan mensen door te geven. Waar hij ook kwam, zijn priesterhart kon niet zwijgen van die alles doordringende boodschap: “Mensen, het leven hebben wij ontvangen uit Gods hand; dragen we er zorg voor; en moge de hoop op een altijd samenzijn met de Vader in u steeds levendig blijven”.

Dit diepe geloof ontving hij van vader en moeder, en van het grote gezin van elf kinderen, waarin hij mocht opgroeien.

Een ontmoeting met mijnheer Claeys bracht hem van het verre Utrecht naar Sint-Denijs-Westrem in Vlaanderen; het werd zijn tweede vaderland. Hij volgde er met brio de humaniora-studies en maakte deel uit van de eerste rhetorica (toen nog zo genoemd) van Don Bosco Sint-Denijs-Westrem. De eenvoud en de gemoedelijkheid die hij er ontmoette, deden hem besluiten bij Don Bosco te komen.

In de vorming en in de groei naar het priesterschap kreeg hij de kans klassieke studies te doen te Leuven. Hij kon er heel anecdotisch over vertellen, zoals we dat van hem gewoon waren: Hoe het huis naast Sint-Kwinten te Leuven gevonden werd, en hoe Mgr. Laddeuze dit huis is komen inwijden.

Maar het lesgeven zou hem niet liggen. Mijnheer Visser verkoos het directe persoonlijke contact met de mensen; dan pas voelde hij zich thuis en kon hij vrijuit spreken over het evangelie, over Don Bosco en O.-L.-Vrouw. Hij deed dit op verschillende plaatsen: Een mooie en gelukkige periode is voor hem zeker Hansbeke geweest, waar hij met veel inzet kampen organiseerde voor de jongeren, en ook Breedhout, en zijn vakantieinzet in Duitsland van 1966 tot 1989. Hij kon daar enthousiast over praten.

In feite was hij ook een gevoelig man. De dood van zijn broer in 1946 in een

kamp van Manilla kwam hard aan. Ik vermoed dat hij dit voorval zijn hele leven heeft megedragen. Dankbaar was hij om elk teken van genegenheid jegens hem.

Zelfs de laatste jaren, toen hij niet meer zo direct met de mensen in contact kon komen, wat hem pijn deed, bleef hij voor zijn medebroers en voor de mensen die hij ontmoette, de opgewekte en vriendelijke medebroeder.

Zijn uitgebreide talenkennis en zijn aangeboren zin voor humor maakten van hem een vaak fascinerende en aangenaam verteller, die onverwacht uit de hoek kon komen. Hij heeft daardoor aan zijn medebroeders en aan de mensen die hem omringden veel momenten van vreugde en opgewektheid bezorgd.

En wanneer het met de jaren wat stiller geworden was, bleef hij en werd meer en meer een biddende medebroeder. Hij vond rust bij de Heer, bij zijn dagelijkse eucharistieviering en het stille gebed alleen in de kapel; bij de Heer en bij O.-L.-Vrouw. Vorig jaar nog vertelde hij me dat hij bad voor de scholen, voor de jongens en de medebroeders, en voor de vrienden die hij kende en van wie hij veel hield. Op die manier drukte hij zijn verbondenheid uit met hen allen, en beleefde ten volle zijn priester-zijn en salesiaan-zijn.

“Ik wou dat ik meer kon doen; ik sta te trappelen om pastoraal te kunnen doen, zei hij me telkens ik hem ontmoette. Ik ben een gelukkig man geweest bij Don Bosco”.

Beste Toon, je zag je gemeente graag. Je bezorgde hen veel aangename momenten. Je stiptheid, je dienstvaardigheid, je goede en positieve ingesteldheid, je trouw aan het gebed zullen wij nu in Hoboken moeten missen. Maar we weten dat je nu bij de Heer en bij Don Bosco over ons waakt.

We danken je om je salesiaan- en priester-zijn.

De vrede die je een leven lang hebt gezocht, en die je overvloedig geschonken hebt aan mensen met wie je leefde en werkte, worden je nu met volle maat geschonken.

Moogt ge nu definitief thuiskomen bij Onze-Lieve-Vrouw en bij Don Bosco.

We geven je nu bedroefd uit handen, maar we danken God om je aanwezigheid midden tussen ons.

Don Bosco gaf aan onze Congregatie de leuze mee “Da mihi animas, caetera tolle”; “Geef me zielen, hou de rest”. Of anders vertaald: “Geef me het gelaat van God in elk mens, dat is me voldoende”.

Goede Antoon, dit was je levenskeuze.

Moogt gij nu het gelaat van de Heer zelf voor eeuwig aanschouwen.

Afscheid nemen van Antoon Visser

is hem niet meer zien wandelen langs de Salesianenlaan met zijn eigen trage stap, terwijl niets hem ontging en hij met iedereen een babbeltje sloeg;

is hem niet meer naar de school zien stappen om te helpen in de boekhouding bij het tellen van de munten, terwijl hij — sappig als geen ander — zijn wederwaardigheid vertelt;

is hem in onze salesiaanse gemeenschap aan tafel of bij de afwas niet meer goedlachs horen vertellen, met een fantastische zin voor details, over wat hij allemaal ooit eens meemaakte;

is hem missen bij wat hij zo graag deed, voorgaan in de eucharistie van de gemeenschap, en hem niet meer, al van ver, het evangelie horen inzetten;

is niet meer verrast zijn bij zijn weggaan naar wie hij in het hart droeg en bij zijn weer goedgeluimd zijn tussen ons;

is hem niet meer zien zitten, alleen in de kapel, terwijl hij bad voor vele onbekenden die zijn voorspraak bij onze God van liefde vroegen of nodig hadden.

Afscheid nemen van Antoon Visser is hem dankbaar zijn om zijn leven in blijde en stille dienstbaarheid, en God danken dat Antoon in volle vertrouwen op Hem, de Vader van eeuwig leven, nu deelt in zijn oneindige, levenwekkende liefde.

